

יחד לו בית - כלומר: לא קיבלו עליו, אלא אמר ליה הרי הבית לפניך, הנח באחת מן הזויות - אין זקוק לבער.
מאי קאמר - היכי יליף מלא ימצא?
לעולם אסיפא - ולא ימצא משמע המצוי בידך לכל חפצך, היינו דקביל עליה אחריות, דהוי כדידיה.
אף במקום שאמרו - להשכיר בפרק קמא דעבודה זרה תנן: אין משכירין בתים לנכרים בארץ ישראל, אבל בסוריא משכירין וכל שכן בחוצה לארץ, ואף במקום שהתירו להשכיר לא לבית דירה התיר אלא להעמיד בו בהמות ועצים, ולא שידור הוא בה.
שאין מצוי בידך - שהרי אותה זוית מסורה לנכרי.
כופה עליו את הכלי - דהא לא חזי לטלטולי ואפוקי, ומיהו, בבל יראה לא עבר, דהא בטליה בליביה מאתמול, כדאמרינן לקמן: הבודק צריך שיבטל בלבנו, אלא משום שלא ישכח ויאכלנו - צריך כפיית כלי.
מיבדל בדילי מיניה - אפילו בחול למוד הוא לפרוש ממנו.
חמצו של נכרי - המופקד אצלו, ולא קיבל עליו אחריות, דמותר לשהותו.
עושה לו מחיצה - בארבעה עשר, משום היכר, שלא ישכח ויאכלנו, ולא סגי ליה בכפיית כלי כל שבעה, שהכלי ניטל לצורך, ומיהו ההוא דלעיל, לא אפשר ליה במחיצה, ומשום חד יומא סגי ליה בכפיית כלי, ובלילה יבערנו.
המפרש - מן היבשה לים.
בשיירא - למקום רחוק.
קודם שלשים יום - לפסח, ולקמן מפרש כנגד ששואלין בהלכות הפסח קודם הפסח שלשים יום, ומאז חל עליו להיזהר בצרכי הפסח.
דעתו לחזור - בימי הפסח.
אפילו מראש השנה נמי - דכי הדר ביה בימי הפסח - עבר עליה, וההיא שעתא לאו ברשותיה היא דליבטליה, שהרי איסור הנאה הוא ואינו שלו, וכשראהו - עובר עליה.
אוצר - שהכניס שם תבואה, ותחתיה חמץ, ואמרינן לקמן: חמץ שנפלה עליו מפולת - הרי הוא כמבוער.
תוך שלשים זקוק לבער - דלכתחלה לא זהו ביעורו.
קודם שלשים - לא חלה חובת ביעור עליו, וכי מטי ההיא שעתא - לא מחוייב, כדאמרו, דהא נפלה עליו מפולת.